

ALICE SLATEROVÁ

Zabili byste pro dobrý příběh?

SMRT
MEZI
ŘÁDKY

„Sebevědomý, drzý černočerný debut.“
CAROLINE KEPNES, autorka bestselleru *Ty*

A L I C E S L A T E R O V Á

**SMRT
MEZI
ŘÁDKY**

Přeložil Jakub Chodil

Copyright © 2023 by Alice Slater

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Jakub Chodil, 2023

Cover design © Lewis Csizmazia / Hodder Art, 2023

Cover illustrations © Bodor Tivadar, NikhomTreeVector / Shutterstock

ISBN 978-80-271-3557-8

Pro mého otce Nicka

„Na odporudivém je cosi přitažlivého.“

David Wilson, *A History of British Serial Killing*

Prolog

Laura Buntingová. Pod tím jménem jsem si představovala zahradní večírky, Wimbledon, královské svatby. Vybavovaly se mi načančaná čajová salonky, oslnivý úsměvy nebo bleší trhy ve vzdušných kostelních sálech. To jméno bylo házení žabek a prodej pečených dobrot a podělaný důchodcovský bingo.

Bledá pleť, světlé krátké vlasy, oříškové oči. Hezky tvarovaná postava, něco málo přes sto šedesát čísel bez podpatků. Na hrudi, krku a pažích měla sem tam pihy barvy čokolády. Levou nosní díрку jí zdobil stříbrný cvoček, na pravé straně spodního rtu zas měla droboučkou jizvu po vyndaném piercingu. Byla potetovaná na horní části paží a na lýtkách, samý nudný, klišovitý motivy: kotva, mořská panna, kvetoucí růže. Letící pár vlaštovek, každá na jednom rameni, mířící směrem k jejímu srdci. Kytička levandule na vnitřní straně zápěstí.

Laura, se svými staromódními letními šaty, svými barety, svou osmě rudou rtěnkou. S těmi ručně balenými cigaretami a parfémů s růžovým olejem, jejichž vůně visela ve vzduchu.

Laura a její poezie.

Laura a její tragédie.

Bože, jak zbytek týmu tu báječnou Lauru zbožňoval. Nebylo nic, co by nedokázala, žádná sekce, která by byla nad její síly. Podnikání? S potěšením. Historie? No jasně. I ty nejnudnější povinnosti se zvládaly levou zadní, když se do nich pustila Laura: vyklízela vozíky, naceňovala krabice s pokladničkami pro děti, zakládala do regálů i ty nejpodivnější knihy.

Pravidelný luxování v neděli ráno se v jejím podání změnilo v rychlý, elegantní tanec po kobercích, při kterém dokonce vypínala vysavač a klábosila a smála se s dalšími knihkupci, když je mījela. Zdálo se, že si má s každým co říct, pro všechny měla nějaký malý soukromý vtípek nebo nějakou novinku, která jí je připomněla. Zapadla tam tak perfektně, jako kdyby byla jenom dlouho pryč a celý obchod byl nadšený, že ji má konečně zpátky.

Bylo mezi námi spojení, i když ona byla příliš arogantní, než aby ho vzala na vědomí. Na mě vždycky jenom krátce kývla, věnovala mi maximálně pár útržkovitých slov a tiskla k sobě rty, na tváři docela jasný výraz antipatií. Štítala se mých pokusů se s ní sblížít, nejevila žádný zájem o naši společnou minulost. Ve skutečnosti se po většinu našich směn koukala přímo skrz mě, chodila kolem pokladny a nevěnovala mi ani postranní pohled.

Do Vánoc byla Laura Buntingová pryč. A byla to moje vina.

Září 2019

Roach

Neonová světla na vrcholu dómu *Brixton Academy* zářila jako zvrátky z *Vymítače ďábla*. Bylo chvíli po šestý a normálové už se srocovali do řady, byli jako tlustá žíla vinoucí se za roh a do rostoucí temnoty, kolem přetékajících odpadkových kontejnerů, štosů zmačkaných kartonových krabic a šmouh moči odkapávající do žlabu.

Vybavovaly se tam spolu těsně sražený hloučky žen, kontrolovaly si v zrcátkách líčení a jak u blbých si fotily selfie plná falešných úsměvů a vyprázdněných výrazů. Byly to ty holky, který se celý trásly nadšením, když léto přecházelo v podzim, protože to znamenalo, že ve *Starbucksu* vydávají sezonní menu a že zas můžou nosit šály, legíny a kožené boty. „Dýňová lattéčka“, tak jim říkám. V současnosti úplně žerou podcasty o skutečných zločinech. Ze žánru „true crime“ se stal mainstream a lattéčka zbožňujou, když dostanou svý pracky na něco, co je „jiné, ale pořád mainstream“. Stejný to bylo s drag queens, Halloweenem, astrologií. A podobnými věcmi.

Mord Mrchy mají jinou energii než metalový kapely, na který do *Brixton Academy* obvykle chodím. Ty mají tvrdší publikum, drsnější. Mezi odřenými motorkářskými bundami a armádními botami jsem se cítila víc doma než mezi šaty od Zary a plátěnými taškami.

Postavila jsem se na konec fronty za takový dvě studentky, průměrný holky s dlouhými vlasy, oblečenými do ironickýho výběru použitýho oblečení. Jedna na sobě měla příliš velkou tartanovou košili a ošklivý osmdesátkový brýle, kterými mi připomínala Jeffreyho Dahmera. Ta druhá si vzala černý tričko, na kterým rozmáchlým

růžovým dívčím písmem stálo: *Jestlipak na mě sérioví vrazi myslí stejně často jako já na ně?*

„Jestli udělaj Teda Bundyho,“ prohlásila Dahmerka k tý druhý, „tak se asi poseru.“

„Už udělali Teda Bundyho,“ odpověděla jí kamarádka. „Jako asi před dvěma rokama.“

„Jo, ale od tý doby se toho tolik stalo.“

Od *jaký doby* se toho tolik stalo? Celá jsem se naježila. Ted Bundy byl po smrti, popravili ho na elektrickém křesle ve státě Florida v roce 1989. Tihle falešní fanoušci neměli ponětí, o čem mluví. Posměšně jsem si odfrkla, asi moc hlasitě, a ony se na mě otočily. Jakmile si všimly mých fialových vlasů, oblečení, celého mého temného stylu, zadávaly se na mě s výrazy odporu.

„Co?“ obořila se na mě Dahmerka.

„Ted Bundy umřel,“ vysvětlila jsem jí pomalu, jako kdyby byla úplně blbá, „*jako* před třiceti lety.“

Nejistě si vyměnily pohledy a Dahmerka se zeptala: „No a?“

„No, tak reálně, kolik se toho dá ještě udělat mrtvým mužů?“ Myslela jsem to sarkasticky, ale vtom mě něco napadlo. Co když došlo k nějakému novému vývoji – objevil se například čerstvý úhel pohledu, nějaká nová informace, která mi unikla? S náhlým nadšením jsem k ní udělala krok kupředu. „Počkej, *stalo* se fakt něco? Našli u něj spojení s nějakým odloženým případem?“

„Mluvila jsem o tom filmu,“ řekla a kousek ode mě ustoupila. Její kamarádka se rozzářila, zatímco já splaskla.

„Jó, Zac Efron!“

„No *jasně!*“

Když se to vyjasnilo, otočily se ke mně zády a pokračovaly v rozhovoru o *Zlu s lidskou tváří*, jenom o dost víc potichu. Přála jsem si s sebou mít kamarádku, spřízněnou duši, která by to celý udělala snesitelnější. Zamručela bych připitoměným holčičím hláskem něco jako: „Doufám, že pokryjí Zaca Efrona!“ a pak bychom se spolu zle zachechtaly.

Takhle jsem si radši strčila sluchátka do uší a znova si pustila včerejší epizodu. Obvykle si každou pouštím dvakrát, protože mi při prvním poslechu vždycky něco unikne. *Mord Mrchy* si ke své show nepíší žádný scénáře, takže všechno působí svěže a spontánně a každý živý vystoupení je unikátní. Během každého turné vydávaly jenom jednu živou epizodu, takže pokud člověk nešel na každou show, nikdy neměl šanci zjistit, co mu na ostatních uniklo. Jediný způsob, jak o nic nepřijít – o každý vtip a každou historku, každý příběh a detail každý vraždy –, bylo jít na co možná nejvíc vystoupení. Vždycky jsem snila o tom, že je budu na turné následovat, možná se dostanu na představení v Birminghamu nebo Manchesteru a taky v Londýně, jenže lístky stály majlant a nikdy jsem neměla dost peněz, abych si mohla dovolit rezervovat víc než jedno.

Fronta se posunula, jak začali fanoušky pouštět do sálu. Když jsem dosáhla začátku řady, podržela jsem před hlídačem, skoro dvoumetrovou gorilou s vyholenou hlavou, svůj mobil, aby mi mohl naskenovat e-vstupenku. Pak mě prošacovala šlachovitá žena s vrásčitou tváří a narudo obarveným ohonem. Mrkla mi do tašky, jestli se na představení nepokouším propašovat flašku prosecca nebo já nevím, jaký blitky, co do sebe lijou normálové, když se pokoušejí bavit.

Ty Bundyho fanyanky se vypařily v davu dřív, než mě stihlo napadnout, že bych je mohla sledovat. Z jejich ubohých keců mi sice úplně odumíraly mozkové buňky, ale ráda sleduju lidi. *Pohltila mě síla*, jak říkával sám Bundy, a chodit v něčích stopách mi dodávalo pocit, že mám nějaký cíl. Někdy chodívám za zákazníky po krámu a zkouším, jak dlouho se za nimi udržím v závěsu. Někdy taky sleduju cizí lidi na ulici, dívám se, co dělají a kam chodí. Kde bydlí.

Připadala jsem si docela osamělá, když jsem procházela foyer. Vzduch voněl Lushem, sladce a vlezle, mísily se v něm parfémy a deodoranty, šampony a krémy. Skupinky veselých žen se shlukovaly k sobě, pily maličké lahve růžového vína, co si koupily u baru a přelily do plastových kelímků, volaly po sobě a divoce se objímaly, aby každý viděl,

jak se navzájem milují. Protahovala jsem se mezi nimi a sem a tam zaslechla útržky jejich rozhovorů. Zaznívala v nich jména známých sériových vrahů, jako kdyby to byli jejich kamarádi nebo influenceři, popový hvězdy.

„Nilsen? Mám ho už po krk.“

„Všichni letos dělali Mansona.“

„Přísahám bohu, jestli udělají Jacka Rozparovače, asi se zabiju.“

„Chtělo by to dobrýho Geina.“

Velký stojany s tričky přitáhly ke stánku se zbožím spoustu fanoušků, který bzučeli jak masačky nad mělkým hrobem. Pronikla jsem tam, drala se mezi nimi lokty, šlapala lidem na nohy, rozrážela sročený dav a tlačila se za každou cenu co nejvíc dopředu. Povedlo se mi ulovit dvě trička *Mord Mrch*, smaltovaný připínáček, sadu pohlednic a zimní čepici – docela dobrý výsledek. Všechno fanouškovský zboží se vždycky vyprodalo ještě před koncem představení. Stálo mě to všechno přes sedmdesát babek, ale pořídila jsem si to pro sebe jako předčasné vánoční dárek, protože jsem projednou neměla nouzi o peníze. Protahovala jsem se davem směrem k posluchárně, ukázala u dveří e-vstupenku mladé ženě s podseknutým účesem a ta mě nasměrovala k sedadlům na pravé straně. Ještě jsem se stavila u baru pro pár plechovek Strongbow Dark Fruit a pak si našla své místo. Byla jsem vmáčknutá mezi dvě ženy, které se na mě jen jednou podívaly a zas se otočily ke svým kamarádkám. Nasrat na ně. Udělala jsem si pohodlí, otevřela si první plechovku a napila se sladkýho cideru s ostružinami a černým rybízem.

Mord Mrchy vyšly na pódium chvíli před půl osmou. Okamžitě je uvítal bouřlivý potlesk. Claudia vypadala v pomačkaném černém sametu nádherně, dlouhý červený lokny se jí pod reflektory blýskaly jako měď. Zvedla obě ruce vysoko nad hlavu a zamávala nám. Kolem ramen se jí přitom nadmuly obrovský staromódní rukávy, takže připomínala nějakou viktoriánskou vdovu. Oproti tomu Sarah si hrála na rebelku, měla bílý tričko s vyhrnutými rukávy odhalujícími její tetování, žlutý tartanový džíný a nezavázaný černý martensky se žlutými

stehy. V duchu jsem si poznamenala, že se musím na eBayi podívat taky po takovém páru bot: černých se žlutými stehy, pěkně otlučených a obnošených. Dav na *Mord Mrchy* hvízdal a halekal a hluk se rozléhal po starém divadle, zatímco holky se usmívaly, mávaly a mrkaly proti oslňujícím reflektorům.

„Rock-and-roll!“ zařvala Sarah se svým hlubokým jižanským přízvukem a natáhla ukazováček a malíček v ironickém symbolu rohů. „Jak je, Londýne?“

Diváci tleskali, jásalí, ječeli. *Mord Mrchy* se vyhřívaly v jejich lásce, vpíjely ji do sebe, a nakonec se usadily k show, každá na jednu vysokou stoličku po stranách stolu, na kterém měly poznámky, lahve vody a pivo.

Všechna živá vystoupení začínala stejně: nenuceně tlachaly o tom, jakou měly cestu, říkaly si historiky a soukromé vtipy, které měly zdůraznit sesterskou povahu jejich vztahu. Jenom něco extra navíc, co shrnovalo, jak probíhalo turné, jako kdyby jejich fanoušci nesledovali online každý jejich pohyb.

„Hele, poslyšte,“ začala Sarah, předklonila se a skoro tajněštkářsky promluvila do mikrofonu. Významně se odmlčela a pak se zeptala: „Slyšeli jste někdy o Stovském škrťáku?“

Místností se rozeznělo bouřlivé tleskání a mnou proběhlo nadšení, elektrický proud tak silný, že by probudil i mrtvé. Narovnála jsem se, předklonila se a bojovala se zoufalou potřebou zvednout ruku: *já, ano, já, já vím.*

Tohohle případu se ujala Sarah. Několik věcí popletla, ale odpustila jsem jí to, protože je z New Orleans, takže nechápala, že Londýn má obvody, ne čtvrtě nebo městský části a že tady nikdo neříká *podzemka*, ale *metro*. Taky měly trochu zmatek ohledně Walthamstow Village, zřejmě si myslely, že to je skutečná vesnice někde za Londýnem, ne obzvlášť malebná obytná část Walthamstow.

To podstatný v příběhu ale odvyprávěla na jedničku, a na tom záleží především. Popisovala události postupně, jak šly za sebou: byl červen

roku 2009, počasí bylo suchý a teplý. Než léto skončilo, bylo po smrti pět žen. Každou napadl neznámý cizinec a uskrtil ji provazem omotaným kolem hrdla.

Rychle projely životy mrtvých žen a já se zavrtěla na sedačce, čekala jsem, kdy se dostaneme k tomu nejlepšímu. To, kým byly, odkud se vzaly a jak skončily pozdě v noci ve Walthamstow Village, upřímně nebylo podstatný, všechno to stejně splývalo dohromady – ale když holky začaly podrobně popisovat každou smrt, hned jsem zpozorněla: polámaný nehty, odřenin, známky zápasu.

První z nich našel pejskař brzo ráno na hřbitově kostela svatý Marie, ležela na jedny ze starých, popraskaných hrodek, jako kdyby spala. Druhou našli pozdě v noci na trávníku naproti Dávnému domu, dřevostavbě z patnáctého století. Ta třetí se válela na Kostelní ulici táhnoucí se za zákřistí a další se našla opět na hřbitově, tentokrát opřená přímo o budovu kostela.

„Můžeme se na chvilku pozastavit u toho, jak *hustý* názvy tahle místa mají?“ ozvala se Claudia, úplně zářící nad absurditou toho všeho.

„Že jo? Jako třeba Octová ulička?“ přitakala Sarah. „Kde to jsme, někde ve středověku v období moru?“

Všchno se mi to vracelo – tichý ulice, cvakání vysokých podpatků o kámen, vzduch naplněný vůní blížícího se letního deště a padající noci. Toho léta jsme vyrůstaly tak rychle. Bylo mi čtrnáct a učila jsem se, jak to pro ženy ve světě chodí, jak musím koukat do stínů, ohlížet se přes rameno, hlídat si na ulicích každého cizího chlapa, který by se pak mohl schovávat za zaparkovanými auty nebo ve křoví.

„Zranitelné ženy, že?“ pronesla Sarah s chladným nadhledem. „Ženy, které společnost zklamala, které zklamal stát a pak je zklamali poldové, kterým ani jejich smrt nestála za to, aby ji pořádně prošetřili. Zklamala je úplně každá instituce, která jim měla pomoci.“

„Ale všechno se změnilo,“ řekla Claudia a v očích se jí zalesklo, „když si Stowský škrtič dovolil na Karinu Cordovanovou.“

Karina Cordovanová, poslední ze škrtičových obětí, byla nalezena